

Imidlertid havde en af de større Læredrenge faaet en af Pigerne lokket med paa sin Slæde, et Syn, der øjeblikkelig fik Ærgerrigheden til at flamme op i Peter Andreas' Bryst. Midt under Nedfarten standsede han udfor en Klynge lattermilde Pigebørn og indbød den allerlængste af dem til at slaa Følge. Efter lidt Nølen gav hun efter og satte sig foran ham overskrævs paa Slæden. Dristigt slyngede han Armen om sin Erobring, — og Blodørnen foer afsted.

„Varsko!“ brølte han af sine Lungers fulde Kraft; han maatte forkynde Verden sin Triumf.

„Saae du Peter Andreas?... Ja, det var jo Per!“ hørte han i Forbifarten fra et Par af Kammeraterne, der var paa Vej opefter med deres Slæder. Hans Hjerter svulmede. Han havde opfanget den ufrivillige Beundring i Tonefaldet.

Ogsaa Pigebarnet — en sortøjet og sortlokket Tiggertøs — vendte sig under den vilde Fart anerkendende om imod ham og grinte med en stor, rød, halvaaben Mund, der fik hans Kinder til at brænde. Gamle Drømme vaagnede paany i hans Bryst, ... Drømme om Natmandsliv og Natmandslykke paa den store, frie Hede, Drømme om et sorgløst Vandrerliv, om et Hjem i et Telt eller en Jordhytte, ene med Stjernerne og de flyvende Skyer.

Slæden standsede først helt nede foran Byen, og Pigebarnet vilde nu rejse sig for at vende tilbage til sine Veninder. Men Peter Andreas tvang hende til at blive siddende, — han vilde ikke slippe hende og gav sig til at trække hende opad Bakken. Fod for Fod stred han sig opefter med sin tunge Byrde. Han indbildte sig at være en Kriger, en Viking, der vendte hjem fra Sejrstogt i fremmede Lande og førte sit Krigsbytte med sig, en dejlig Kvinde, en ranet Prinsesse, der nu skulde være ham til Vilje deroppe i hans Bjælkehus dybt inde i Skovene, ... og sporet af sin Fantasi stemmede han Fødderne mod den isglatte Skraaning med en Kraftanstrengelse, saa Sveden sprak ham af Panden.

Da de havde naaet Bakketoppen, og idet han igen anbragte sig bag paa Slæden for at fare nedover, vendte Pigen sig om imod ham og sagde: